

Cizmarul și elevul său

Într-un oraș mare din Renania locuia acum câțiva ani un sărman cerșetor infirm. În timpul zilei se târa anevoios pe străzi, pe cârjele sale, ca să cerșească pomană, iar când venea seara, șchiopăta în sus pe trepte, spre sărăcăcioasa lui odaie de la mansardă, care, expusă vânturilor cerului, nu conținea nimic altceva decât un culcuș de paie și un scaun vechi care se clătina.

În aceeași casă cu invalidul locuia un cizmar. El era un om prietenos și adesea, când îl auzea pe sărmanul cerșetor urcând treptele, bâjbâind în întuneric, gâfâind, el își deschidea ușa și ținea lampa afară, ca să-i lumineze sărmanului. Astfel s-au cunoscut vecinii și n-a durat mult până când au ajuns în relații amicale unul cu celălalt.

Într-o duminică seară, când citea un psalm la lumina micii sale lămpi, a auzit cârjele vecinului său pe treptele scării. De îndată și-a pus Biblia la o parte, a scos lampa ca de obicei și i-a urat un prietenos „Bună seara!” celui care urca anevoios treptele, gâfâind. Ajuns lângă ușa sa, sărmanul s-a oprit, și-a tras sufletul de câteva ori și apoi a spus cu un suspin adânc:

„Drumul la cimitir nu poate fi nici pe jumătate atât de anevoios ca „urcatul acestor trepte”. Aș dori să fiu mort.”

„Ce tot spuneți acolo?” a răspuns cizmarul prietenos. „Cu siguranță că nu v-ați gândit la aceasta. Intrați o clipă în odaia mea și odihniți-vă. În odaia dumneavoastră va fi acum frig și întuneric, dar a mea este luminoasă și confortabilă.”

Cerșetorul a acceptat invitația, s-a așezat într-un colț din apropierea sobei călduroase și a început să se plângă de soarta sa dură.

„Sunteți un om fericit”, i-a spus el prietenosului său vecin. „Aveți ambele picioare și puteți să munciți, iar în zilele de duminică și de sărbători puteți să vă distrați cu cititul cărților. Eu, om sărman, dimpotrivă, nu știu nici măcar să citesc și sunt singur de tot pe lume. Dacă nu mă târăsc pe străzi, stau sus, în sărăcăcioasa mea odaie de mansardă și sunt mâhnit.”

„Nu fiți așa de deprimat, dragă prietene”, a răspuns cizmarul. „Cât timp există un Dumnezeu în cer, nimeni dintre noi de aici jos nu trebuie să-și piardă curajul. Iar în ceea ce privește priceperea de a citi, aceasta nu este așa de greu de învățat. Dacă vă place, puteți să învățați la fel de bine ca mine.”

„Cum, să mai învăț să citesc?” a strigat sărmanul uimit și neîncrezător.

„De ce nu? De ce să nu reușiți la fel de bine ca băieții și fetele mici, care aleargă pe străzi cu ghiozdanele lor?”

„Dar cine îmi va da lecții? Doar nu pot să plătesc nicio para. Întâi ar trebui găsit învățătorul.”

„Deja este găsit”, a răspuns cizmarul simplu. „Dacă mă veți lăsa să preiau lecțiile, atunci putem „să începem chiar” imediat în seara aceasta.”

Încă neîncrezător, invalidul privea fața prietenoasă a vecinului său. Acesta luase deja o bucată mare de cretă în mână și începea să scrie literele pe rând, pe masă. Elevul său vârstnic se arăta că învață ușor și deja în duminica viitoare puteau să înceapă cu silabisirea. Deoarece nu avea o carte de seară, cizmarul și-a predat lecția din Biblie și în această seară și-au propus primele cinci versete din capitolul 1 al Evangheliei după Luca. Total surprins de propriile sale performanțe în arta de a citi, sărmanul cerșetor abia dacă mai putea aștepta următoarea oră de curs. El l-a rugat pe cizmar să-i lase Biblia câteva ore pe zi, ca să poată să exerseze pentru sine din ea.

Până atunci abia dacă auzise ceva despre Evanghelie, iar întâmplările cu Maria și cu Elisabeta i se păreau mai frumoase decât tot ce auzise vreodată. El se bucura pentru fiecare verset al povestirii pe care îl silabisise el singur și era așa de fericit pentru că făcuse o descoperire așa de mare. El repeta în fiecare dimineată ceea ce învățase cu o zi înainte, astfel încât aproape că știa întâmplarea pe dinafară. Viața, care până acum fusese pentru el o povară aproape insuportabilă, în fața căreia se înspăimânta în fiecare dimineată la trezire, căpăta acum farmec. I-a venit gândul că și el ar fi trimis în lume cu un vreun scop mai bun, decât să mănânce numai pâinea dragostei aproapelui.

Într-o dimineată, pe când silabisea harnic din capitolul 2 al Evangheliei după Luca și a ajuns la pasajul unde bătrânul Simeon îl lua în brațe pe Copilașul Isus și exclama: „Acum lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel”, atunci și lui i-ar fi plăcut să izbucnească în strigăte puternice de bucurie. Așa ceva încă nu auzise niciodată. Cuvintele păreau că-l transferă în prezența unui prieten dumnezeiesc invizibil și inima sa bătea mai tare la gândul că poate și el va avea parte odată de mântuire.

El i-a încredințat acest gând noului său prieten, care l-a întărit în nădejdea sa și i-a povestit cum a venit el însuși la Domnul Isus.

„Nu puteți face nimic mai bun”; a spus cizmarul, „decât să mergeți cu mine duminica viitoare, ca să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Imposibil!” a strigat sărmanul, „nu am nimic de îmbrăcat, decât aceste haine zdrențuite.”

„Credeți cumva că trebuie să vă îmbrăcați mai bine înainte să îndrăzniți să veniți la Dumnezeu? Ascultați ce spune Dumnezeu Însuși despre aceasta!”

După aceea, cizmarul a citit elevului său atent din capitolul 14 al Evangheliei după Luca, pilda despre marea cină până la cuvintele: „Ieși repede în piețele și străzile cetății și adu-i aici pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi, pe orbi! ...”

Aici, cititorul a ridicat ochii. „Credeți într-adevăr că Dumnezeu va privi la haina dumneavoastră jerpelită și va număra găurile din ea?” a întrebat el. Și în rest, în ceea ce îi privește pe oameni, dacă mergem să auzim Cuvântul lui Dumnezeu, atunci să nu ne uităm la oameni, ci numai la El.”

Așa că săracul s-a învoit cu planul prietenului său și în duminica următoare au ieșit împreună să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Abia a îndrăznit sărmanul invalid să pășească în încăperea spațioasă. Așa de nevrednic se simțea de o asemenea onoare. Când cerșise pâine la ușile semenilor săi, nimeni nu-l invitase să pășească peste prag. El trebuia să stea afară, în frig și ploaie și să aștepte. Și acum trebuia să intre în casa în care oamenii se apropie de Dumnezeu, Împăratul împăraților și Domnul domnilor? Gândul acesta aproape că îl copleșea. El se ținea foarte aproape de cizmar și amândoi s-au așezat în ultima bancă, chiar lângă ușă.

Predicatorul a ales pentru textul său cuvintele: „Duhul este cel care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh și sunt viață.” (Ioan 6.63)

El nu făcea parte dintre acei vorbitori care se străduiesc cu vorbe și expresii frumoase, ci Îl predica pe Isus Hristos ca Mântuitor al păcătoșilor. El Îl lăsa pe Însuși Dumnezeu să-i dăruiască înțelepciunea potrivită și astfel, ceea ce spunea era plin de Duh și plin de viață.

Sărmanului nostru prieten i se părea că tot ce auzea era nemijlocit îndreptat spre el, ca și când ar fi fost singur cu predicatorul, care întâi i-a arătat starea sa păcătoasă și apoi i-a adus vestea minunată a harului despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor.

Rugăciunea care a fost rostită după terminarea predicii i-a mers așa de tare la inimă sărmanului invalid, încât lacrimile îi curgeau pe obraji.

În drum spre casă, prietenii nu au vorbit mult despre predică. Inimile amândurora erau așa de pline cu cele auzite, ca să mai găsească cuvinte. Dar seara, când ședeau din nou împreună în odaia cizmarului, au mai citit o dată capitolul 6 al Evangheliei după Ioan, din care fuseseră luate cuvintele textului. Și după ce au citit-o până la capăt, cizmarul s-a ridicat și a îngenuncheat ca să-I mulțumească lui Dumnezeu. El se simțea îndemnat irezistibil la aceasta și l-a rugat și pe prietenul său să facă același lucru. – Niciodată nu trăiseră o asemenea zi minunată, binecuvântată din belșug.

În această noapte, când sărmanul se culcase pentru odihnă pe patul său de paie, au trecut multe ore până a putut să adoarmă. Dimineața s-a trezit cu sentimente fericite, recunoscătoare. O lumină strălucea în sufletul său și simțea că acum el nu mai putea să trăiască fără Cuvântul lui Dumnezeu.

El s-a îndeletnicit cu zel neobosit de studiul cititului și a făcut progrese bune. Singurul lucru pe care cei doi prieteni îl regretau era situația că posedau împreună o singură Biblie. Cât de mult ar fi dorit cizmarul să-l ajute pe elevul său să aibă o Biblie proprie, dar mijloacele sale erau prea puține ca să suporte o asemenea cheltuială. Atunci i-a venit o idee bună, când s-a gândit iar și iar la aceasta, cum ar putea să-l ajute cel mai bine pe prietenul său. El auzise despre o Societate Biblică ce avea un depozit într-un oraș situat la aproximativ cinci kilometri, că vindea Biblii la un preț foarte scăzut, da, chiar livrau o Biblie gratis unor oameni care nu erau în stare s-o plătească.

El a povestit aceasta prietenului său și invalidul s-a hotărât îndată să întreprindă călătoria de-a dreptul dificilă pentru el. Cizmarul l-a aprovizionat cu câte ceva de-ale gurii și curând a avut bucuria să-l revadă ca fericit posesor al comorii dorite.

Începând de acum, un gând umplea permanent inima invalidului. El îl găsisese între timp pe Mântuitorul său. El știa că păcatele sale fuseseră ispășite în sângele lui Isus, iar liniștea și pacea intraseră în sufletul său. Dar acolo, afară, pe străzile orașului, se agitau în sus și în jos mase neliniștite de oameni, care erau încă departe de Isus. Să poată să le povestească despre Mântuitorul, să le aducă vestea prețioasă a mântuirii, aceasta ar fi fost bucuria inimii sale. Dar cum ar putea un sărman infirm neajutorat și lipsit de mijloace, cum este el, să înceapă să facă așa ceva! „Cât de recunoscător aș fi dacă aș reuși să-l conduc numai pe unul dintre semenii mei la Prietenul păcătoșilor, și odată cu aceasta la minunata fericirea profundă pe care eu însumi o savurez!” suspina el uneori.

Și o altă problemă, care îl preocupa mereu, i-a încredințat-o prietenului său. El dorea foarte mult să înceteze cu cerșitul și să-și câștige pâinea cu munca mâinilor sale. La sfatul cizmarului au prezentat totul în rugăciune lui Dumnezeu și apoi, cizmarul i-a propus prietenului său să meargă la predicator, a cărui propovăduire a Cuvântului fusese pentru ei amândoi atât de bogat de binecuvântată, ca să-i spună dorințele sale și să ceară sfatul său.

Predicatorul a ascultat cu mare interes povestirea bietului om, care era pentru el o nouă dovadă minunată despre dragostea căutătoare a Dumnezeului-Mântuitor.

„Există o cale, prietene!”, a spus el apoi, „pe care ați putea să-I fiți de folos noului dumneavoastră Domn. Câți oameni nu sunt care încă rătăcesc în jur, fără Dumnezeu și fără Cuvântul lui Dumnezeu, în noapte și întuneric, și sunt neștiutori în legătură cu starea lor pierdută, abia dacă au auzit câte ceva despre Mântuitorul păcătoșilor. Spre aceștia trebuie să vă îndreptați.”

„Dar cum s-ar putea face aceasta?” a întrebat bietul om infirm.

„Vă voi da câteva cărțicele care conțin mesajul mântuirii. Pe acestea le puteți împărți în timp ce îi rugați pe oameni să le citească”, a spus predicatorul prietenos.

„Dar nu mă vor disprețui, pe mine, sărman cerșetor, și nu vor refuza să primească de la mine cărticelele?” a răspuns săracul îngrijorat.

„Nu vă temeți de nimic”, l-a liniștit predicatorul. „Dumnezeu poate să binecuvânteze eforturile dumneavoastră. Aici sunt douăsprezece dintre aceste mici tractate. Dați-le cu o vorbă bună și când sunt toate împărțite, întoarceți-vă la mine și povestiți-mi ce rezultat ați avut.”

Invalidul a dat din cap afirmativ. Pe de o parte era bucuros, pe de altă parte, în privința sa, era îngrijorat. El a făcut după cuvintele predicatorului și dacă cineva îi dădea o para pentru pliant, el o primea recunoscător și spunea:

„Dumnezeu să vă binecuvânteze! El vă trimite și dumneavoastră ceva, căci veți găsi în această cărtică ceva care este mai bun decât aurul și argintul.”

Rar a fost refuzat acest dar oferit de el în felul acesta, chiar dacă unii oameni priveau la el uimiți. Când au fost împărțite toate cele douăsprezece scrieri, prietenul nostru s-a întors cu inima fericită la predicator, i-a predat banii primiți și a spus vesel:

„Acum am un curaj mai mare, căci am putut să aflu cum oferă Dumnezeu inimii binevoitoare ceea ce este necesar pentru slujirea Sa.”

După aceea a făcut un raport despre experiențele sale și predicatorul a spus:

„Acum nu mai aveți nevoie să cerșiți. Sunt destule de făcut în via Domnului nostru Isus, în care, oricine este gata, poate să pună mâna. Trebuie să ajutați să răspândiți Cuvântul Său în lume.”

După aceasta i-a dat o geantă de piele plină cu Biblii și tractate, pe care fericitul om o purta cu sine pretutindeni în orașe și în sate, pe când oferea pâinea vieții peste tot. Mergea de la ușă la ușă, solicitând intrare pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Îi ruga insistent pe toți cei cu care discuta, să se întoarcă de la căile păcatului și să se îndrepte spre Isus; și multe inimi s-au întors la Mântuitorul la rugămintea sa insistentă.

În fiecare seară, colportorul și cizmarul ședeau împreună pe lavița de lângă soba din camera cizmarului, unde petrecuseră acele prime seri memorabile de duminică, la învățarea și predarea cititului. Legătura prieteniei devenise una și mai profundă și își aminteau recunoscători de dovezile bogate de har ale Domnului și Mântuitorului lor, căruia au căutat de atunci să-I slujească împreună.

Titlul original: Der Schuhflicker und sein Schüler
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*